

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 666/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 22 czerwca 2021 roku w sprawie II K 108/20.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Z uwagi na treść i związek zarzutów podniesionych w apelacji :</p> <p>1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia tj.: art. 4 kpk. w zw. z art. 7 kpk.:</p> <p>a) poprzez dokonanie błędnej oceny materiału dowodowego w sprawie i w konsekwencji tego przyjęcie, że zeznania świadka J.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

M. są wiarygodne i spójne z uwagi na to, że nie negował istnienia długu wobec M. P., dokonał obszernego i szczegółowego opisu przestępczego zachowania, podczas gdy żaden z dostawców nie potwierdził, aby M. P. sprzedawał narkotyki J. M., a jego wersja wydarzeń nie była spójna, bowiem w postępowaniu przed Sądem nie pamiętał dokładnie jakie narkotyki nabył i w jakiej ilości, co uzasadnia że jego zeznania były wyłącznie pomówieniem i z tego względu nie powinny zostać uznane za wiarygodne;

b) poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę wyjaśnień oskarżonego polegającą na bezpodstawnym uznaniu, że istnienie długu zaciągniętego przez J. M. wobec M. P. jest wyłącznie przyjętą linią obrony w sytuacji gdy pomiędzy oskarżonym a świadkiem był konflikt na tym tle (finansowym), a świadek nie kwestionuje

	<p>istnienia zobowiązania;</p> <p>2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżony M. P. popelniał zarzucany mu czyn, w sytuacji gdy brak było jednoznacznych i wystarczających dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do jego bezpodstawnego skazania</p> <p>zostaną one rozpoznane łącznie.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Podniesione przez skarżącego zarzuty obrazy przepisów postępowania generalnie sprowadzające się do zanegowania - w zakresie wskazanym w zarzucie - oceny materiału dowodowego przeprowadzonej</p>				

przez Sąd Rejonowy
okazały się
niezasadne.

Tytułem wstępu,
należy podnieść, że
przekonanie sądu
o wiarygodności
określonych
dowodów i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną prawa
procesowego, a więc
mieści się w
ramach swobodnej
oceny dowodów
jedynie wtedy, gdy
jest poprzedzone
ujawnieniem w toku
rozprawy
całości
okoliczności i to w
sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy, stanowi
wynik rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego, jest
wyczerpująco i
logicznie – z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego –
argumentowane w
uzasadnieniu (tak
np. postanowienie
Sądu Najwyższego
z dnia 11.04.2018
r., IV KK 104/18,
opubl. Legalis).
Pamiętać należy,
iż konsekwencją

zasady prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) jest wymóg, aby ustalenia faktyczne, w oparciu o które następuje orzekanie, były udowodnione, tylko wówczas można przyjąć, że są one prawdziwe, czyli zgodne z rzeczywistością. Zobowiązuje ona organy procesowe do dołożenia – niezależnie od woli stron – maksymalnych starań i wyczerpania wszelkich dostępnych środków poznania prawdy. Organy procesowe w ramach swobodnej oceny dowodów są ustawowo zobligowane do ukształtowania przekonania dopiero na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów ocenianych według zasad prawidłowego rozumowania z pełnym wykorzystaniem dostępnej wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.). Kodeks nie narzuca żadnych dyrektyw, które nakazywałyby określone ustosunkowanie się do konkretnych dowodów i nie wprowadza różnic

co do wartości poszczególnych dowodów. Zasada prawdy materialnej jest adresowana do wszelkich organów procesowych. Nie da się jednak zawsze bezwzględnie ustalić przebiegu zdarzenia, lecz niekiedy tylko w takim zakresie, na jaki zezwalają na to zebrane dowody oraz dostępna wiedza i ukształtowane na jej podstawie doświadczenie życiowe. W toku prowadzonych czynności uprawnione organy mają jednak obowiązek wnikliwego zbadania i uwzględnienia wszystkich okoliczności zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.). Wyrok musi być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych które go podważają. Pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności, mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie w kwestii winy, stanowi oczywistą obrazę przepisu art. 410 k.p.k. A zatem,

wydanie przez sąd rozstrzygający wyroku skazującego w jakiegokolwiek sprawie, musi być logiczną konsekwencją przeświadczenia tegoż sądu, wynikającego ze swobodnej oceny dowodów, że wina została udowodniona w sposób przewidziany przepisami kodeksu postępowania karnego. Materiał dowodowy, na którym zostaje oparte skazanie, musi więc w sposób niebudzący najmniejszych wątpliwości potwierdzać prawdziwość przedstawionych zarzutów. Aby jednak sąd rozstrzygający mógł dojść do tego typu konkluzji, to jest do przekonania o prawdziwości przedstawionego danemu oskarżonemu zarzutu, musi uprzednio po pierwsze prawidłowo przeprowadzić postępowanie dowodowe, a po wtóre dokonać kompleksowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Ocena

ta natomiast musi przez tenże sąd zostać przeprowadzona z uwzględnieniem obowiązujących w tym przedmiocie reguł postępowania i przy wzięciu pod uwagę całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego.

Pamiętać trzeba, że o naruszeniu zasady swobody ocen, a więc art. 7 k.p.k., nie może być mowy wówczas, gdy strona ogranicza się do wskazania, że dany dowód (grupa dowodów) uznany przez sąd za zasługujący na wiarę i wykorzystany przy ustalaniu podstawy faktycznej orzeczenia, nie znajduje potwierdzenia w innym dowodzie (grupie dowodów). Skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. wymaga bowiem wykazania, że ocena dokonana przez sąd jest sprzeczna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, że nie została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy,

bądź że
argumentacja
zaprezentowana
przez sąd za
tak dokonany
wyborem pozostaje
w sprzeczności z
zasadami logiki.

W kontekście
dowodów
przeprowadzonych
na kanwie tej sprawy
istotne jest też to,
że pomówienie jest
jednym z rodzajów
wyjaśnień osoby
zainteresowanej w
wyniku procesu.
Wyróżnia się: 1)
pomówienie, w
którym oskarżony,
zapierając się
własnej winy,
pomawia inną
osobę, przeważnie
współoskarżonego, o
popelnienie danego
czynu i w ten
sposób dąży do
ekskulpowania
własnej osoby, a
także 2)
pomówienie, w
którym oskarżony
przyznając się do
winy, twierdzi
jednocześnie, że
także inna osoba (z
reguły
współoskarżony)
brała udział w
przestępstwie, które
jest przedmiotem
osądu w danej
sprawie (por. wyrok
Sądu Najwyższego z
06.02.1970 r. IV
KR 249/69, LEX
18066). W jednym

i drugim wypadku wspomniany środek dowodowy jest dowodem, który ze względu na zainteresowanie osoby pomawiającej inną powinien być poddany szczególnie wnikliwej ocenie z jednoczesnym rozważaniem, czy istnieją dowody potwierdzające bezpośrednio lub choćby pośrednio wyjaśnienia pomawiającego, a ponadto czy wyjaśnienia pomawiającego są logiczne i nie wykazują chwiejności albo czy nie są wręcz nieprawdopodobne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06.02.1970 r., IV KR 249/69, Legalis; zob. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12.01.2006 r., II KK 29/05, Legalis). W piśmiennictwie i orzecznictwie Sądu Najwyższego sformułowano następujące dyrektywy w odniesieniu do dowodu z pomówienia zawartego w wyjaśnieniach oskarżonego. Po pierwsze, dla przyjęcia pomówienia za podstawę ustaleń

faktycznych trzeba, aby wyjaśnienia te były nie tylko logiczne, konsekwentne, ale również wsparte innymi dowodami, które bezpośrednio lub choćby pośrednio potwierdziłyby wyjaśnienia pomawiającego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13.11.2007 r., WA 45/07, Legalis). Po drugie, każde pomówienie powinno być oceniane z ostrożnością, z zachowaniem dużej dozy krytycyzmu i zasad logicznego rozumowania, a przy tym w konfrontacji z pozostałymi dowodami i okolicznościami sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07.06.1978 r., I KR 66/78, GP 1978, Nr 23). Po trzecie, pomówienie nie stanowi dowodu pełnowartościowego, chyba że jest ono jasne i konsekwentne, a ponadto znajduje potwierdzenie w innych dowodach bezpośrednich lub pośrednich, przy czym nie bez znaczenia jest też osobowość pomawiającego.

Prawdziwość pomówienia może być kwestionowana także ze względu na osobiste zainteresowanie pomawiającego, zmierzające np. do przerzucenia winy na inną osobę lub nawet zmniejszenia winy własnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.10.1977 r., VI KRN 235/77, Legalis). Wymieniona dyrektywa budzi wątpliwość, gdyż zasada swobodnej oceny dowodów zakazuje jakościowego różnicowania dowodów na pełne, niepełne, półpełne, pełnowartościowe, mniej wartościowe czy niewartościowe. Stosownie do tej zasady swobodnej ocenie organu postępowania podlegają wszystkie przeprowadzone dowody, w tym dowód z pomówienia. Po czwarte, do oceny dowodu z tzw. pomówień stosuje się kryteria zasady swobodnej oceny, co oznacza, że o ile przy wartościowaniu takiego dowodu sąd orzekający nie popełnia błędu logicznego, ani nie

czyni ustaleń sprzecznych z doświadczeniem życiowym, ocena takiego dowodu pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. (por. post. Sądu Najwyższego z dnia 21.12.2006 r., V KK 192/06, Legalis; zob. też K. Krasny , Wartość dowodowa, s. 28; J. Gurgul , Wartość dowodowa, s. 31).

Pamiętać bowiem należy, że pomówienie, czyli obciążanie w złożonych wyjaśnieniach innej osoby odpowiedzialnością za przestępstwo jest w ujęciu prawa karnego procesowego dowodem podlegającym swobodnej ocenie na równi z innymi dowodami (art. 7 k.p.k.). O wartości dowodowej zeznań lub wyjaśnień nie decyduje także to, w jakim stadium postępowania zostały one złożone, lecz ich treść w konfrontacji z innymi dowodami (por. wyr. S.A. w Białymstoku z 21.02.2013 r., II AKa 18/13, LEX 1294721). Nie jest też tak, by w

ostateczności, z powodu obiektywnej niemożności zweryfikowania pomówienia innymi dowodami, należałoby pomawiającego zdyskwalifikować jako źródło dowodowe, a jego wyjaśnienia jako środek dowodowy (por. post. SN z 04.04.2013 r., II KK 67/13, LEX 1317923). Procedura karna nie wyłącza możliwości oparcia ustaleń faktycznych tylko na jednym dowodzie, byleby ocena tego dowodu była rzeczowa oraz logiczna i nie wkraczała w sferę dowolności (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 25.04.2013 r., II AKa 41/13, LEX 1324701).

W podsumowaniu przedstawionych rozważań wskazać więc należy, iż w świetle utrwalonego orzecznictwa dowód z pomówienia może być dowodem winy, o ile jest logiczny, stanowczy, konsekwentny, zgodny z logiką wypadków, nie jest wyrazem osobistego zainteresowania pomawiającego, wyrażającym się w przerzucaniu winy

na inną osobę
czy umniejszaniu
swojego stopnia
zawinienia. Tym
bardziej nie można
dyskredytować
dowodu z pomówień
na tej tylko
podstawie, że
pomawiający mógł
mieć interes w
składaniu takich
wyjaśnień, chcąc
zminimalizować
karę za własne
czyny, w sytuacji,
gdy pomówienie
nie było wynikiem
chęci fałszywego
obciążenia, bądź
przerzucenia
odpowiedzialności
za własne czyny
na inne osoby.
Nie można bowiem
pomawiającemu
odmówić prawa do
przyznania się do
winy i złożenia
szczerych oraz
pełnych wyjaśnień
w nadziei, że
okoliczność ta
wpłynie łagodząco
na wymiar orzekanej
kary.

W aspekcie
powyższego wbrew
odmiennym
zapatrywaniom
skarżącego, sąd
meriti w pełni
zasadnie, opierając
się na zasadach
logiki i
doświadczenia,
życiowego nie dał
wiary wyjaśnieniom
oskarżonego M. P., a

oparł swe ustalenia na wiarygodnych wyjaśnieniach współoskarżonego, a następnie świadka w niniejszej sprawie – J. M., będących w istocie dowodem z pomówienia.

Nie do zaakceptowania jest zatem pogląd, stanowiący próbę podważenia wiarygodności zeznań świadka J. M.. Zauważenia wymaga, że były one logiczne, spójne i konsekwentne. Świadek dokładnie opisywał okoliczności nabycia od podsądnego M. P. środków narkotycznych - opisał ich ilość, postać, sposób i miejsca nabycia. Wskazywał przy tym na wiele szczegółów dotyczących dokonywania transakcji i niemożliwe jest to, aby przedstawione w tym zakresie depozycje stworzył dla potrzeb niniejszego procesu, chcąc nimi obciążyć oskarżonego M. P.. obrońca pomija okoliczność, że świadek wskazał na bardzo istotną okoliczność, a mianowicie, że nabywał od

oskarżonego
narkotyki z
odroczonego
terminem płatności
- należności w
takim wypadku
były zapisywane na
kartce – i w
związku z tym
posiada zaległości w
płatnościach
względem
podsądnego.

Skarżący
podważając
wiarygodność w/w
świadka, wskazał, że
przed Sądem nie
potrafił on dokładnie
wskazać ile razy
nabywał narkotyki
od oskarżonego M.
P., w jakiej
ilości i o jakiej
wadze. Przy czym
podnieść należy, że
naturalną rzeczą są
 pewne odrębności
w opisach zdarzeń
przedstawianych na
różnych etapach
postępowania
zwłaszcza, jeżeli
trwa ono dość długi
czas. Nie sposób
wszak wymagać, by
świadek używał tych
samyh zwrotów lub
podawał tą samą
ilość szczegółów na
opisanie sytuacji, w
których uczestniczył
zeznając na te
okoliczność po
upływie znacznego
czasu od zdarzenia,
czy też pierwszego
przesłuchania.
Zachowanie takie

wskazywałby raczej na wcześniejsze przygotowanie wersji zdarzenia na potrzeby toczącego się postępowania. Użycie identycznych sformułowań, pełna zgodność wypowiedzi oraz opisywanie zdarzeń w najmniejszych szczegółach pomimo upływu znacznej ilości czasu rodzi istotne wątpliwości co do wiarygodności świadka podobnie jak złożenie zeznań sprzecznych w zasadniczych punktach, czy też wewnętrznie niespójnych. Trzeba też mieć na uwadze fakt, iż J. M. – jak sam wskazał - uczestniczył w wielu transakcjach narkotykowych (kupując środki odurzające nie tylko od oskarżonego ale również od A. K. czy też M. A. oraz D. T.), zatem nie może dziwić fakt, że nie pamięta okoliczności każdej z nich, a w szczególności dokładnej ilości jak i wagi nabywanych narkotyków. W świetle zebranych dowodów nie podważa wiarygodności depozycji J. M. okoliczność, że w

pierwszych wyjaśnieniach wskazał początkowo, iż środkiem odurzającym nabywał od M. P., zaś następnie wskazał, że od kiedy złapała go policja (w październiku 2018 roku i dlatego, że miał u P. dług) nabywał narkotyki od innych osób. Bowiem jednocześnie konsekwentnie relacjonował, że od M. P. od początku 2018 roku kupował amfetaminę (jednorazowo od 1 do 10 gramów) i czasami marihuanę. Przy czym, mógł kupić od niego nie mniej niż 50 gram amfetaminy, marihuany było mniej od 5 do 10 gramów (k. 57 – 58). W dalszych wyjaśnieniach potwierdził jedynie, iż nabywał narkotyki od M. P. (k. 72, k. 82). Tym bardziej, że w świetle innych dowodów osobowych niewątpliwym jest, iż J. M. posiadał i udzielał innym osobom środki odurzające (musiał mieć źródła ich pozyskania), czemu zresztą nie zaprzeczał. I co istotne nie deprecjonuje a priori

fakt, że żaden ze wskazywanych przez niego dostawców nie potwierdził, aby sprzedawał mu narkotyki.

Oczywistym jest, że osoby te dążyły do uniknięcia odpowiedzialności karnej i nie było ich celem potwierdzenie wersji J. M.. Odnosząc się natomiast do zeznań przesłuchanych na etapie postępowania odwoławczego świadków w osobach J. J. i P. S., to ich zeznania - poza tymi złożonymi w stadium przygotowawczym - wskazują, że obaj co do zasady zasłaniaли się częściową niepamięcią przebiegu wydarzeń z ich udziałem w listopadzie 2018 roku (co tylko w ograniczonym zakresie można uznać za wiarygodne z uwagi na znaczny upływ czasu). Istotnie jednak obaj potwierdzili swe relacje złożone w postępowaniu przygotowawczym.

Przy czym, to właśnie J. J. wskazywał wówczas, że J. M. nie miał amfetaminy w domu i zadzwonił do kolegi z okolic P. (oskarżony

zamieszkiwał
wówczas w
miejscowości W. gm.
G. około 15 km od
P.).

A zatem, nie można
zgodzić się też z
obrońcą, że świadek
J. M. w swoich
wyjaśnieniach
kierował się chęcią
umniejszenia
własnej
odpowiedzialności,
dążąc do uzyskania
nadzwyczajnego
złagodzenia kary
jako "skruszony
przestępca".
Przyjmując nawet
hipotetycznie, że
J. M. dążył
do zredukowania
swojej winy, nie
musiał on
wskazywać w swoich
wyjaśnieniach, że
kupował substancje
psychotropowe. W
jego interesie było
bowiem jedynie
wskazanie, że
zabezpieczone w
jego mieszkaniu
narkotyki nie
należały do niego.

Wreszcie nie można
przyznać racji
skarżącemu, o ile
zmierza do
podważenia
wiarygodności
relacji J. M. przez
podniesienie, że ten
składał wyjaśnienia
obciążające
oskarżonego, aby
uniknąć spłaty długu

wobec podsądnego. Nie sposób zakładać, że taka była rzeczywista motywacja wymienionego, biorąc pod uwagę, że relacje te nie przyniosły świadkowi żadnych korzyści – został on przecież również skazany za udział w przestępczym procederze, stanowiącym przedmiot oceny w odrębnym postępowaniu, w zakresie swojej własnej odpowiedzialności. W takim układzie można pokusić się o refleksję, że J. M. składając zeznania wskazujące na rolę M. P. w udzielaniu mu narkotyków, nie dążył do umniejszenia swej winy i przerzucenia odpowiedzialności za zarzucane przestępstwo na inną osobę.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł również żadnych rzeczowych i celnych argumentów, które dyskwalifikowałyby stanowisko Sądu I instancji w zakresie ustalonych faktów. Poza tym, analiza materiału dowodowego sprawy nie stwarza w żadnej

mierze podstaw do uznania, że sąd miałby dokonać błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przewidzianym w zarzucie. Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i trafnie (choć zwięźle) ocenił zgromadzone w sprawie dowody, rozważył wszystkie ustalone na ich podstawie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a swoje przekonanie co do ich wiarygodności - w sensie pozytywnym i negatywnym - logicznie i wyczerpująco umotywował w pisemnych motywach orzeczenia, przy czym uczynił to z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Następnie na podstawie tychże dowodów, poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do sprawstwa i winy oskarżonego M. P. w zakresie wszystkich przypisanych mu

<p>czynów. Sąd Okręgowy w pełni podziela ocenę materiału dowodowego (choć z uwagi na jej oszczędność została ona uzupełniona przez sąd odwoławczy) dokonaną przez Sąd Rejonowy, jak i odtworzony na podstawie tego materiału stan faktyczny. Kontrola odwoławcza wykazała bowiem, że Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych działał zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, w ramach i na podstawie obowiązującego prawa oraz zasad doświadczenia życiowego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. P. od zarzucanych mu czynów.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Kontrola instancyjna</p>		

<p>zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła by w badanej sprawie doszło do uchybień wskazanych przez skarżącego w zakresie oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Nie zaistniały w efekcie w tej sprawie żadne powody przemawiające za dokonaniem odmiennych ustaleń faktycznych i wydaniem orzeczenia uniewinniającego.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
<p>Utrzymanie w mocy wyroku w zakresie uznającym winę i sprawstwo oskarżonego M. P. i nie podlegającym modyfikacji orzeczeniem sądu odwoławczego opisanej w punkcie 5.2.1.</p>		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
<p>Wyrok we wskazanym zakresie słuszny. Sąd Rejonowy przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w zakresie czynów inkryminowanych oskarżonemu w sposób co do zasady prawidłowy, a następnie zgromadzony materiał dowodowy poddał syntetycznej analizie i na tej podstawie wyprowadził słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonego w zakresie popełnienia przypisanych mu przestępstw. Przedmiotem rozważań</p>		

zaprezentowanych przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku były nie tylko dowody obciążające oskarżonego, ale i dowody przeciwne, ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego (jakkolwiek ocena została uzupełniona przez sąd odwoławczy - co nie neguje stanowiska sądu meriti).

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

- uchylenie zawartego w punkcie 2 orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności oraz karze łącznej grzywny w stosunku do M. P. i rozstrzygnięcia z nim związanego zawarte w punkcie 3;
- uznanie w miejsce czynów przypisanych w punkcie 1 wyroku, a opisanych w punktach XIII, XIV

i XV aktu oskarżenia oskarżonego M. P. za winnego tego, że w okresie od początku 2018 roku do października 2018 roku w miejscowości D. na O.. (...), pow. O., woj. (...) i w miejscowości (...), gm. G., woj. (...) oraz kompleksie leśnym znajdującym się w rejonie miejscowości W., działając wbrew przepisom Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, co najmniej ośmiokrotnie udzielił J. M. substancję psychotropową w postaci amfetaminy o łącznej wadze nie mniejszej niż 54 gramy oraz środek odurzający w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 3 gramy uzyskując z tego tytułu korzyść majątkową w łącznej kwocie 2.370 złotych i przyjmuje, że wyczerpuje on dyspozycję art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 z późn.

zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 31 października 2018 roku i za to na podstawie art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) i art. 33 § 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę grzywny w liczbie 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

- połączenie oskarżonemu M. P. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 31 października 2018 roku orzeczonych w punkcie 1 wyroku za czyn opisany w punkcie XVI aktu oskarżenia oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny i wymierzenie oskarżonemu M.

P. kary łącznej
pozbawienia
wolności w
wymiarze 1
(jednego) roku i
2 (dwóch) miesięcy
oraz kary łącznej
grzywny w liczbie
50 (pięćdziesięciu)
stawek dziennych
przy ustaleniu
wysokość każdej
stawki na kwotę
20 (dwadzieścia)
złotych;

- zaliczenie
oskarżonemu M. P.
na podstawie art. 63
§ 1 k.k. na poczet
orzeczonej kary
łącznej pozbawienia
wolności zalicza
okresu
rzeczywistego
pozbawienia
wolności w postaci
tymczasowego
aresztowania od
dnia 28 listopada
2018 roku godzina
16:20 do dnia
07 stycznia 2019
roku, przy przyjęciu,
że jeden dzień
rzeczywistego
pozbawienia
wolności jest
równoważny
jednemu dniowi
kary pozbawienia
wolności;

- orzeczenie na
podstawie art. 45
§ 1 k.k. wobec
oskarżonego M. P.
przepadku na rzecz
Skarbu Państwa
korzyści majątkowej

<p>uzyskanej z przypisanych mu przestępstw w łącznie kwocie 2.400 (dwa tysiące czterysta) złotych</p>	
<p>Zwiąże o powodach zmiany</p>	
<p>Zważywszy na okoliczność, że - na co zwrócił uwagę sąd okręgowy już w trakcie postępowania przygotowawczego w czasie kontroli odwoławczej środka zapobiegawczego - źle zostały postawione zarzuty I – III, bowiem w świetle wyjaśnień J. M. czyn I pochłaniał dwa pozostałe, a okoliczności te pomiął zarówno prokurator występując z aktem oskarżenia wobec M. P., jak i niestety sąd I instancji wydając zaskarżony wyrok, niezbędna była modyfikacja sądu odwoławczego w tym zakresie.</p> <p>Zważyć wszak należy, iż analiza sprzecznych z prawem zachowań oskarżonego M. P., będących przedmiotem osądu, wskazuje, że ten każdorazowo sprzedając J. M.</p>	

środki narkotyczne
czynił to ze
z góry powziętym
zamiarem - szeroko
rozumianą chęcią
uzyskania korzyści
majątkowej, co w
pełni przemawia
za przyjęciem, że
działał on w
warunkach czynu
ciągłego, o jakich
traktuje treść art.
12 k.k. (powyższa
modyfikacja jest
zgodna z kierunkiem
zaskarżenia,
albowiem w
ostatecznym
rozrachunku jest na
korzyść
oskarżonego). Stąd
też należało zmienić
zaskarżony wyrok
poprzez ustalenie,
że zachowania
oskarżonego opisane
w punktach XIII,
XIV i XV wyczerpują
dyspozycję art. 59
ust. 1 ustawy z dnia
29 lipca 2005 roku
o przeciwdziałaniu
narkomanii w zw.
z art. 12 k.k. w
zw. z art. art.
4 k.k. Jednocześnie
uwzględnienia
wymaga, iż od 15
listopada 2018 -
ustawodawca
wprowadził w życie
podział art. 12 k.k.
na dwie odrębne
jednostki redakcyjne
- tj. paragrafy.
Obowiązujący w
dacie czynu art.
12 k.k. stanowi
dosłowny

odpowiednik art. 12 § 1 k.k. w brzmieniu po nowelizacji. Tym samym przy uwzględnieniu art. 4 § 1 k.k Sąd Okręgowy zastosował art. 12 k.k. – w wersji obowiązującej w chwili popełnienia czynu, pomimo obowiązywania w okresie wyrokowania art. 12 § 1 k.k.

W efekcie przyjęcia, że działania oskarżonego M. P. względem J. M. stanowiły jedno przestępstwo w rozumieniu art. 12 k.k. Sąd Okręgowy zobligowany był wymierzyć wymienionemu nową karę jednostkową. W ocenie tegoż sądu, adekwatną sankcją, przy uwzględnieniu stawianych przed przed karą celów, przede wszystkim wychowawczych i prewencyjnych będzie kara 1 roku pozbawienia wolności i kara 50 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu jednej stawki na kwotę 20 złotych.

Powyższa okoliczność doprowadziła do tego, że należało

ukształtowanie na nowo orzeczenia o karze łącznej. Sąd też Sąd Okręgowy uchylił rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności oraz karze łącznej grzywny zawarte w punkcie 2 wyroku i połączył oskarżonemu M. P. orzeczone za czyn opisany w punkcie XVI aktu oskarżenia oraz przez Sąd Odwoławczy kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny.

Jednocześnie wskazać należy, że orzekając o karze łącznej, w myśl art. 4 § 1 k.k., Sąd zastosował regulację obowiązującą w chwili popełnienia przypisanych oskarżonemu czynów jako względniejszą, tj. sprzed nowelizacji wprowadzonej w dniu 24 czerwca 2020 roku na mocy ustawy z dnia 19 czerwca 2020 roku o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID – 19.

Wymiar kary łącznej określony został z zastosowaniem tej samej zasady, która legła u podstaw orzeczenia o karze łącznej w zaskarżonym wyroku, a więc wedle zasady mieszanej.

Mając na uwadze powyższe podmiotowo-przedmiotowe związki czynów oskarżonego oraz ilość kar uznać należało, iż adekwatnymi karami łącznymi w stosunku do czynów oskarżonego będą kara 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara 50 stawek grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 złotych.

Ponieważ wymierzona została oskarżonemu M. P. nowa kara łączna pozbawienia wolności a do tego rodzaju kary, z tymże orzeczonej przez Sąd Rejonowy, odnosiło się rozstrzygnięcie o zaliczeniu temu oskarżonemu okresu jego rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci tymczasowego

aresztowania w sprawie, należało na nowo orzec o owym zaliczeniu w oparciu o art. 63 § 1 k.k. Mając zatem na uwadze, iż tymczasowe aresztowanie oskarżonego trwało od 28 listopada 2011 roku godz. 16:20 do dnia 07 stycznia 2019 roku, Sąd Okręgowy dokonał korekty wyroku w powyższym zakresie.

W ślad za przyjęciem przez Sąd Okręgowy konstrukcji czynu ciągłego w zakresie czynów opisanych w punktach XIII, XIV i XV wyroku Sąd Okręgowy dokonał korekty rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 3 wyroku orzekając przepadek korzyści majątkowej z przypisanych mu przestępstw w łącznej kwocie 2400 złotych.

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia

5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte wyroku	w	
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
3		<p>Sąd Okręgowy stosownie do treści art. 636 § 1 k.p.k., art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku ze zm.), § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 663 ze zm.) zasądził od oskarżonego M. P. na rzecz na Skarbu Państwa kwotę 500 złotych tytułem opłaty za obie instancje i 20 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu</p>

odwoławczym (to jest tytułem zryczałtowanych kosztów doręczeń). Bowiem oskarżony jest młodym i zdrowym mężczyzną w wieku 25 lat, a z informacji pozyskanych w trakcie postępowania wynika, że posiada stałe zatrudnienie i osiąga dochód w wysokości około 2.500 złotych miesięcznie i nie ma nikogo na utrzymaniu, a tym samym, przy wykazaniu minimum dobrej woli oraz chęci będzie w stanie uiścić należności na rzecz Skarbu Państwa (tym bardziej, że istnieje możliwość uregulowania należności sądowych w formie ratalnej). Zatem obciążenia na poziomie ukształtowanym orzeczeniem sądu odwoławczego będą współmierne do wagi przypisanych mu czynów i będą stanowiły dla niej dolegliwość, lecz nie przekraczającą stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynów, jak i jego możliwości finansowych.

7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. P..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 22 czerwca 2021 roku w sprawie II K 108/20.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana